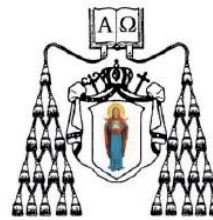

світло і буде його навчати, передусім через ці болючі операції. Чому це упокорення повинно бути? Бо, як каже Боже слово, кожну гілку, яка приносить плід, Бог очищає, щоб родила ще рясніше. До того ж, якщо б повернулася якась ворожка, але повністю не відреклася б того духа, то вона може стати «зіркою» у пророкуванні. Скопіює зовнішні форми і терміни, але раніше чи пізніше таке пророцтво розіб'є всю спільноту. Приклад: В певній спільноті одна пані спершу пророкувала, щоб всі сім'ї брали на усиновлення дітей, навіть якщо й мали своїх, а якщо не мали – то тим більше, і навіть молоді подруги, у яких ще не було дітей, інакше начебто вже не матимуть дітей. Потім їм вказувала, де хто має працювати, а в тому випадку, коли чоловік і жінка працювали разом, сказала, щоб чоловік покинув роботу. І ніхто цього не розрізняв, і всі думали, що їх це зобов'язує і що це через неї промовляє Бог. Тоді завчасно мусів втрутитися авторитет, інакше все б закінчилось погано. Тому потрібно, щоб люди, які мали якесь відношення до окультизму (особливо, якщо мали якийсь досвід), не займали в спільноті провідну роль, а якщо починають пророкувати, навіть дуже сугестивно і живо, їхнє пророцтво необхідно розрізняти і вони мусять зростати в покорі, інакше через них прийде дух обману, який в ключовий момент все розіб'є. Якщо й прийде якесь пророцьке слово, і якщо воно Боже, то про те, чи воно має реалізуватися, вирішує не пророкуюча особа, але провід, відповідальний за спільноту. І сама людина, яка порвала з різними окультистичними практиками, повинна усвідомлювати, що для того, щоб її дар служив, необхідне очищення через покірність і що вона обов'язково потребує мати над собою авторитет.

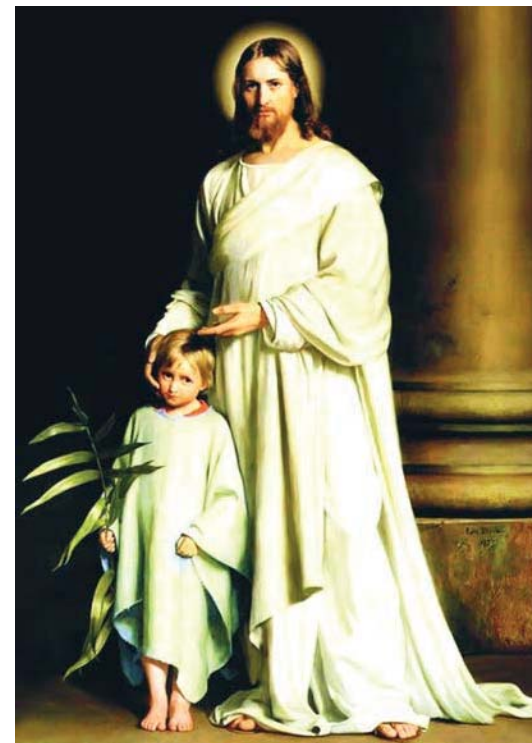
Коли спільнота молиться, є кілька способів, якими можна служити даром пророцтва. Це залежить від способу молитви. Якщо молитовний порядок встановлений так, що спільнота, наприклад, чверть години молиться над певною правдою з Божого слова, а потім є коротка тиха перерва, і цей спосіб молитви по 15 хвилин повториться ще два рази, то після години молитви кожен має можливість сказати свідчення, якщо Бог на цій внутрішній молитві дав пізнати певну правду або якщо прийшло якесь слово. Але є й інший спосіб молитви, наприклад, спільнота молиться мовами і може, скажімо, час від часу співати. Це вільніший спосіб, який дає можливість того, що якщо комусь з присутніх Бог дасть пророцьке слово, то він почне його промовляти прямо при молитві, коли інші стиха моляться мовами. Після закінчення молитви знову ж таки необхідне розрізнення, бо зокрема, якщо пророцьке слово стосується конкретних речей і вимагає конкретних кроків, потрібно, щоб стосовно цього висловився провід спільноти. Тоді дар пророцтва служить для збудування.

Візантійський Вселенський Патріархат

Контактна e-mail адреса: byzcatpatriarchate@gmail.com

<http://vfpatriarchat.org.ua/>

СЛОВО ЖИТТІЯ від 15.01. до 29.01.2017 – 1 Кор. 10,20-21: «Ні! Я лиш те, що погани, коли щось жертвують, то жертвують бісам, не Богові. Я ж не хочу, щоб ви були спільниками бісів. Не можете пити чаші Господньої і чаші бісівської; не можете бути учасниками столу Господнього і столу бісівського»

від 29.01. до 12.02.2017 – 1 Кор.14,3-4: «Хто ж пророкує, то говорить людям: на повчання, попередження, розраду. Хто мовами говорить, той сам себе повчає; хто ж пророкує, той повчає Церкву»

Листи з УА 1/2017

Проповідь Патріарха Іллі на свято Богоявлення (Йордан)

Іван Хреститель ходив по всій околиці йорданській, проповідуючи хрещення покаяння на відпущення гріхів, як написано в книзі пророка Ісаї: *«Голос вопіючого в пустині: “Готуйте путь Господню, вирівняйте стежки Його. Кожна долина заповниться, кожна гора й горб знизиться, нерівне вирівняється, дороги вибоїсті стануть гладкі, а кожна людина побачить спасіння Господнє”... Іван говорив до людей: “Чиніть плоди, достойні покаяння... Ба вже і сокира прикладена до кореня дерев: кожне бо дерево, що не приносить доброго плоду, буде зрубане та вкинуте в вогонь”»* (Лк. 3,4-9). Натовпи людей запитували його, що їм робити, а Іван їм відповідав, які конкретні кроки покаяння кожен повинен робити. Далі Боже слово каже: *«Коли весь народ христився, і коли Ісус, охрестившись, молився, відкрилось небо, і Святий Дух у тілеснім вигляді, немов голуб, зійшов на Нього, та залунав з неба голос: “Ти – Син Мій улюблений, Тебе Я вподобав”»* (вірш 21-22).

Суть свята Хрещення Ісуса в Йордані полягає в тому, що Ісус приймає хрещення покаяння. Цієї практики сьогодні в Церкві бракує. Ми були охрещені малими дітьми, але для того, щоб ми могли відкритися Святому Духу, ходити в ньому і взагалі хоча б витривати на дорозі спасіння, треба чинити покаяння. Покаяння – це не якесь само-мучення. Людина може робити певні самозречення, але суть покаяння не в тому. Вона полягає в готовності стати до правди і признати собі помилку. Ми повинні усвідомити Божу присутність, що Бог мене бачить, і що тепер, в часі, можу судити себе – так, як буду суджений на Божому суді. Отож йдеться про те, щоб зірвати всі маски, які людина на себе надягає, коли захищається і оправдовує себе, а також відкинути всі оборонні аргументи. «Добре, я маю перший, другий і третій аргумент на свій захист, але тепер хочу поглянути на це з Божої перспективи, або так, як на це дивляться інші». Треба вміти поглянути правді у вічі. Коли людина постійно замасковує свій гріх, то лише даремно витрачає енергію. Перед Богом з цим не вистоїть. Тому треба знайти собі час на молитву. Основою кожної нашої молитви має бути правдиве покаяння. Ми повинні стати у правді, усвідомити перед Богом свою помилку, гріх, поразку – наприклад, що я свавільник, навіть якщо тільки в малій речі. Коли людина навчиться каятися в малих речах, то буде врятована від великих падінь. Але якщо відкидає покаяння і оправдовує свої помилки і гріхи, наче б ні про що не йшлося, тоді здійс-

веде нас до правдивої покори, самокритики і життєвої мудрості, якою згодом можемо з великою користю служити іншим. Свята Катерина Сієнська каже, що все зло в Церкві існує тому, що ті, які зобов'язані карати, не карають. Чому? Бо мають рабський страх і більше цінують прихильність людей, ніж виконання Божої волі.

Покора – це найбільша чеснота, бо пов'язана з любов'ю і відданістю Богу. Тренуватися в покорі навіть в малих речах – це дорога до святості. Над дияволом, його брехнею і хитрістю здобуємо перемогу передусім покорою. Покора – це не підлабузництво чи роблення з себе якогось бідолахи, щоб інші це відчули і похвалили мене. Покора – це правда, а вона з'єднує нас з Ісусом.

Два тижні ми будемо повторювати це Боже слово про молитву мовами і про дар пророцтва, за який маємо змагатися. Бог дає цей дар кожному, хто просить. Але справжнє пророцтво впливає з того духовного ступеня, на якому ми стоїмо. Хтось промовляє пророцтво з дверей храму, інший – зі святині, а ще інший – зі Свята Святих. Отож глибина промовленого пророцтва залежить від людини – яка є її єдність з Богом. А ця єдність залежить від ступеня покори, тобто правди. Бог хоче використати кожного, але проблема є в нас. Як кажуть в народі, перешкода є в нашому приймачі. Бог говорить в різних ситуаціях, але ми часто цього не усвідомлюємо або усвідомлюємо це неправильно.

Існує дуже важливий принцип, на який вказує апостол Павло, коли каже: *«Що ж до пророків, то нехай двоє або троє говорять, інші ж хай розсуджують»* (1 Кор. 14,29). У деяких спільнотах це практикували таким способом (особливо, коли пророцтво стосувалося якоїсь зміни або якоїсь серйозної проблеми), що відповідальний за спільноту з двома помічниками вийшли за двері і просили Бога про дар розрізнення духів для конкретної ситуації. І тоді кожен з них висловив, що відчував під час пророкування, чи спокій, чи якийсь дивний неспокій, а тоді погодились на завершальному слові, яке потім, після повернення, сказали. Якщо йшлося про те, що з пророцьким словом дуже змішався людський дух чи інший, то відповідальний сказав: «Це і це було добре для підбадьорення і повчання, але цю справу поки що не можемо сприймати як серйозну, оскільки треба почекати на відповідний час, який покаже, чи це було повністю Боже, чи ні». Звичайно, така критика того, хто пророкує у спільноті, дуже зранить. Але якщо дотичний прийме це з покорою, то і цей дар найбільше послужить для його очищення і святості. Було б великою шкодою образитися і сказати: «Я вже нічого не буду казати, бо всі мене тільки критикують». Треба визнати критику, а потім Бог дасть дотичному

Слово життя 1 Кор. 14,3-4

«Хто ж пророкує, то говорить людям: на повчання, попередження, розраду. Хто мовами говорить, той сам себе повчає; хто ж пророкує, той повчає Церкву»

На початку 14 глави сказано, що ми повинні змагати до любові, але гаряче бажати духовних дарів, особливо ж дару пророцтва. Апостол Павло порівнює дар пророцтва з даром молитви незнаними мовами. Він пояснює, що коли хтось молиться незнаною мовою, інша людина не має з цього користі, бо цю молитву з глибин душі промовляє Дух Божий до Бога Отця, і ніхто цього не розуміє. З цього має користь той, хто молиться, але не спільнота. З пророчим даром інакше. Дар пророцтва – це не якийсь віщування про майбутнє, навіть якщо Бог через пророцтво відкриває майбутні речі. Але не в цьому суть пророцтва. В третьому вірші сказано, в чому полягає його суть: 1) йдеться про духовне збудування, тобто користь для віруючих; 2) йдеться про попередження; 3) йдеться про розраду. Хто молиться мовами, безперечно, має досвід, що Божий Дух в цій молитві дає і усвідомлення нагальної потреби просити всім своїм єством за конкретну річ і залишатися або в Божій обітниці, або у вірі в Боже слово. Святий Дух в той момент дійсно заступається за нас стогонами невимовними і незнаними для нас словами, які промовляємо в Божій присутності. Якщо багато людей разом моляться мовами, то добре, щоб після закінчення молитви хтось сказав, чи йому прийшло пророцьке слово на підбадьорення чи повчання. Тоді є користь від цієї молитви і для інших.

Було б добре прочитати всю 14 главу. Там апостол Павло каже, що він молиться мовами більше, ніж всі інші, але у спільноті воліє радше сказати кілька простих речень, які походять від Духа, для підбадьорення інших, ніж тисячі слів незнаною мовою. Дар пророцтва має служити для підбадьорення на дорозі за Ісусом і у вірності Йому. Щоб цей дар служив для повчання і розради, було б добре знати Святе Письмо і Життя святих, а тоді Божий Дух з цього скарбу даватиме нам духовну поживу для навчання і підбадьорення. Також ми повинні підбадьорюватися і з незначних подій, які Бог допускає в нашому житті, якщо ми довіряємо Йому навіть в дрібницях.

З даром пророцтва також пов'язане і картання, яке для того, кого картають, є дуже болючим, але дуже корисним, якщо він приймає картання з відданістю Богу. І фізична операція є болючою, але часто без неї настала б смерть. Крім того, картання, яке приймаємо з вірою,

нюється: «Гордість передує падінню». Часто Бог мусить допустити на нас якийсь менше «зло» – терпіння, хворобу, хрест, щоб не дійшло до більшого зла, або навіть до того найбільшого, яким була б наша вічна погибель. Завжди йдеться про одну-єдину річ: щоб ми були спасенні. Отож і якби нам з ранку до ночі чинили кривду і несправедливість, і навіть якби нас хтось переслідував чи навіть бив, ми повинні змагатися тільки за одне: бути чистими перед Богом, бо не знаємо ні дня, ні години, коли Господь покличе нас у вічність. Однак людина переважно намагається створити гарне враження перед людьми, створити свій імідж. Але з цим не вистоїмо, перед Богом не створимо ніякого іміджу. В годину смерті будуть зірвані всі маски і злі духи будуть над нами насміхатися, як каже Боже слово: *«Нема нічого таємного, що б не стало явним»*. На Божому суді буде відкрито все. Тут, на землі, в часі, ми часто бавимось «у жмурки» і витрачаємо енергію на всі можливі види самооборони. Для чого? Адже це лише трата часу! Можливо, спочатку людина може сказати щось на своє виправдання, іноді це навіть потрібно, але потім треба припустити й іншу можливість, і це лише відповідно до принципу «настільки наскільки». Тобто настільки признаю правду про себе, наскільки я здатний відповідно до віри її прийняти, щоб це не вело мене до депресії. Наприклад, скажу: «Господи, я слабкий, не хочу признати собі правду, бо не міг би цього знести. Тому признаю собі тільки частину правди, а потім поступово прийму її цілу». Коли людина щось приховує, боїться, це означає, що вона ще не досить очищена, щоб могла знести правду. Якби її хтось насварив, принизив чи наплював в обличчя, то вона впаде в розпач і збунтується проти Бога. Тоді виявиться, що в нас є. Тому треба, щоб людина посміялася над собою – над тією «старою людиною» в собі, – замість того, щоб її постійно адорувати і поклонятися їй. Наше єдиний порятунок – триматися Ісуса, не турбуватися про те, що було б чи не було б, але дбати: «Яка Божа воля? Де є Ісус?». Не концентруватися на деталі, на захищання самого себе. «Що ж, хай на мене плюють, хоча це й несправедливо. Що мені до того? Сам Бог мене захистить». Треба йти вперед, постійно вперед. Звичайно, коли зробимо помилку, мусимо зупинитися і подивитися правді у вічі: «Це було погано, тепер від цього відділяюся». Але не можемо залишатися лежати і вже нічого не робити. Треба встати і йти далі. Як каже прислів'я: «Коли рубають дрова, летять тріски». Мусимо рахуватися з тим, що будемо робити помилки. Хочемо добро, але при тому іноді ранимо себе та інших, бо не вміємо робити це Божим способом. Хоча й виконуємо Божу волю, але по-своєму, а потім плачемо,

що нас за це б'ють: «Господи, я хотів чинити Твою волю, а з цього вийшли самі проблеми». Ми повинні почати дякувати, прославляти Бога, і Він покаже, в чому була наша помилка. Це прості життєві правила.

З'явлення Христа – чи трьом царям, які прийшли поклонитися Ісусу, чи Його явлення при Хрещенні на Йордані – це поява Бога, що вказує на приход Божого Царства. Бог являється тому, хто є малим. Як каже Сам Господь Ісус: *«Прославляю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що Ти затаїв це від мудрих та розумних і відкрив немовлятам»* (Мт. 11,25). Людина повинна бути маленькою перед Богом, повинна усвідомлювати свою убогість, свої свавілля. Іван Хреститель говорив твердо, коли дорікав фарисеям: *«Гадюче поріддя! Хто вас навчив тікати від наступаючого гніву?»* (Мт. 3,7). Багато фарисеїв туди навіть не хотіли йти. У натовпі, який чекав на хрещення покаяння, стояли грішники, які усвідомлювали свої гріхи. Не йшлося лиш про те, щоб увійти в Йордан і охреститися – це був тільки зовнішній жест. Люди мали наперед підготуватися до цього кроку: усвідомити перед Богом свою вину. Вони мали зробити іспит совісті та усвідомити, що йдуть фальшивою дорогою – замість того, щоб шукати Божий закон і прославляти Бога, шукали себе, або богом для них стала мамона.

Ісус прийшов на Йордан, щоб охреститися від Івана хрещенням покаяння. Він не має жодної провини, але все ж стає у чергу, як грішник. Іван не хотів Його хрестити і вельми противився, кажучи: *«Мені самому треба хреститися в Тебе, а Ти приходиш до мене?»*. Але Ісус відповів йому: *«Залиши це тепер, так бо личить нам здійснити всяку правду.»* І тоді він залишив Його» (Мт. 3,14-15). Христос упокорюється, дає нам приклад – саме тут, при хрещенні покаяння: *«Зречись себе, візьми свій хрест і йди за Мною»*. Отож ми повинні наслідувати Ісуса в хрещенні покаяння.

Після хрещення покаяння на Ісуса зійшов Святий Дух. Подібно в день П'ятидесятниці апостол Петро сказав до присутніх: *«Покайтесь, і нехай кожний з вас охреститься в Ім'я Ісуса Христа на відпущення гріхів ваших, і ви приймете дар Святого Духа»* (Ді. 2,38). Тут говориться про дві умови: хрещення і покаяння. Покаяння не маємо чинити тільки раз чи два рази на життя, але щодня наново маємо входити до правди про себе. Це найкраща психогігієна. Водночас це найкраща підготовка до смерті і мотивація до того, щоб наше життя було правдиве.

Отож, коли Ісус охрестився і на Нього зійшов Святий Дух, тоді був ведений Духом в пустиню. (Мт.3,16-4,1). Одна річ – це прийняти Святого Духа, а інша – бути веденим Духом Святим. І тут сказано:

Його, а головне – щоб усвідомлювали, що не можемо приступати до Святого Причастя, а одночасно керуватися гороскопами або відвідувати ворожок чи різних екстрасенсів та шукати в них допомоги. Ворожіння, магія і спіритизм – це поганські практики, за якими приховуються т.зв. енергії, насправді демони.

Справжнє християнство, що базується на правдивому відношенні до Христа – коли ми довіряємо Йому і приносимо для Нього жертви, – не може бути поєднане з практикуванням різних окультних практик і забобонів, які є фальшивою вірою і відводять нас від Христа та від спасіння.

Два тижні ми будемо повторювати Боже слово, яке є дуже актуальним у ці дні, оскільки неопоганство масово просовується і під його впливом перебуває також багато християн.

Християнин, який приступає до столу Господнього і приймає Тіло і Кров Христа, внутрішньо з'єднується з Ісусом Христом, який сказав: *«Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, перебуває в Мені, а Я в ньому»*. Апостол каже: *«Не можете пити чаші Господньої і чаші бісівської»*, – тобто не можете приймати – духовно пити – різні окультні та езотеричні науки, пов'язані з забобонами і різними паранормальними практиками. До них належать філософія інь-янь, облаштування дому згідно фен-шуй і фальшива віра, що походить з цього і пов'язує слона зі щастям, а різних черепах і жаб з іншими забобонами. До медицини проникає окультна акупунктура, гомеопатія, модними стали китайські масажі, пов'язані з окультним інь-янь, або інші практики, пов'язані з т.зв. енергіями, фактично з демонами.

Справжній християнин, який прийняв Ісуса як свого особистого Спасителя і Господа, мусить відрікатися цих практик, які діють на нього з різних сторін і хочуть затягнути його під свій вплив. Треба чітко знати, що поганські культи, як це завжди вчила Церква, не ведуть до істинного Бога, але до поклоніння демонам. Багато практик імплантують нам з поганського буддизму, індуїзму або навіть з сатанинського вуду (проколені чарівні ляльки та ін.). Є й інші поганські практики, пов'язані з шаманами та різними гуру, орієнтальними медитаціями або з вірою в реінкарнацію. Все це є гріхом проти Першої Заповіді: *«Не будеш цьому поклонятися і приносити жертви, бо Господь – твій єдиний Бог!»* (див. Втор. 5,6 наст.).

Ми маємо істинного Бога і ні в кому іншому немає спасіння, тільки в Ісусі Христі. Хто вірує в Нього, має вічне життя. Тому не можна одночасно вірити в Ісуса Христа, приступати до Святого Причастя, а при тому приймати духа світу, який пропагує неопоганство.

Слово життя 1Кор. 10,20-21

«Ні! А лиш те, що погани, коли щось жертвують, то жертвують бісам, не Богові. Я ж не хочу, щоб ви були спільниками бісів.

Не можете пити чаші Господньої і чаші бісівської; не можете бути учасниками столу Господнього і столу бісівського».

Слово «ні» відноситься до попереднього вірша, де поставлено питання: «Чи ідол є чимось?». Тобто якийсь дерев'яний ідол сам по собі нічого не означає і лише символізує демона.

Що стосується приношення жертв цим дерев'яним, залізним чи зробленим з іншого матеріалу ідолам, то здійснюється, що їжа або будь-що, принесене їм в жертву, ні в якому разі не приноситься в жертву Богу, але демонам. Слово Боже підтверджує, що коли погани щось жертвують, то жертвують бісам, не Богові.

Добре було б уважно прочитати 10 главу від 1 до 21 вірша. Тут згадується, як Бог через Мойсея чудесним способом вивів ізраїльтян через Червоне море з єгипетського рабства. Там сказано, що всі були духовно з'єднані з Мойсеєм, і показано таїнство, що вони мали єдність з духовною скелею, яка їх супроводжувала, а тією скелею був Христос. Христос ще не прийшов у тілі як Спаситель, але Друга Божа Особа має спільне Божество з Отцем і Святим Духом.

Потім у пустелі, після переходу Червоного моря, всі їли манну, яку щодня Бог давав чудесним способом. Отож, хоч вони і були свідками великих чудес, але все ж багато з них не підкорилися серцем Богу і Його волі. Більшість з них не були до вподоби Богу, і коли прийшли випробування, відкрилося зло та ідолопоклонство, яке було в їхніх серцях. Вони зробили собі ідола, золотого тельця, і поклонялися йому замість Бога. Вони стверджували цілковите безглуздя: що цей божок вивів їх з Єгипту. Подібно образили нашого Бога церковні представники в Асижі, де разом з поганами поклонялися т.зв. одному богу. Цим водночас поставили відкупительну смерть Христа як рівноцінну дорогу до спасіння з вшануванням поганських культів – демонів.

Ізраїльтяни в пустелі вчинили культовий перелюб і за один день їх загинуло 23 000. Коли вони спокушували Бога, багато з них померло від зміїного укусу. Коли нарікали, також багато з них були вигублені ангелом смерті. Все це сталося як пересторога і для нас. Передусім йдеться про те, щоб ми повністю довіряли Богу, який є всемогутнім, щоб коли прийдуть випробування, ми не нарікали, не спокушували

«Ісус же, повен Святого Духа, повернувся з-над Йордану, і Дух повів Його в пустиню, де сорок день Його спокушав диявол» (Лк. 4,1-2). Він прийшов в пустелю повний Духа і повернувся з пустелі повний сили. Слово «повний Духа» є важливе. В пустелі Ісус боровся з демоном. Для нас символом пустелі є світ. Ми повинні ним пройти. А переможемо пройдемо тоді, коли боремося з демонами, які там є. Це духи, які діють на наші почуття, думки та всіляко нас обманюють. Коли диявол хотів, щоб Ісус впав перед ним ниць та поклонилися йому, Ісус відповів: *«Геть, сатано! Написано бо: Господу, Богу твоєму, поклонишся і Йому єдиному будеш служити» (Мт. 4,10).* Отож ми не повинні вшановувати інші релігії та їх демонів, але тільки свого Господа Бога, який є єдиним та істинним Богом. Ми повинні керуватися Божим словом. Воно має бути світильником на наших дорогах, у наших рішеннях, щоб ми діяли мудро. Мудрості людина повинна вчитися. Життя не можна втиснути в певні рамки, тому ми повинні навчитися ходити в Дусі. Дух Божий нас цього навчить. Але ми повинні Йому відкриватися через покаяння.

Різдвяне пастирське послання – 2017

Христос Рождається!

Щороку на Різдво ми згадуємо радісну подію Христового народження, яке пов'язане з Вифлеємом, з Пресвятою Богородицею, зі святим Йосипом і з вифлеємськими пастухами. Свідками цієї радісної події були і тваринки – не лише ослик, який віз Пресвяту Богородицю з Назарета до Вифлеєма, але й овечки, яких з радістю принесли з собою пастухи, коли їм з'явився Ангел Господній і звістив радісну новину, яка є радістю і для нас: *«Сьогодні вам народився Спаситель, Христос Господь!».*

На Різдво ми не тільки згадуємо цю славу подію, але маємо і духовно пережити правду, яку виражає різдвяне привітання *«Христос Рождається!».* Тобто не тільки дві тисячі років тому Христос народився у Вифлеємі, але Він народжується і сьогодні в душах тих, які з вірою Його приймають. Це також підтверджує вислів багатьох вчителів Церкви, які наголошували: *«І хоча б Христос тисячу разів прийшов у світ, для тебе це буде даремно, якщо Він не народиться в твоїй душі».* Христос і сьогодні стоїть біля твоїх дверей та стукає, і сьогодні діє Його слово: *«Ось стою біля твоїх дверей та стукаю. Хто відкриє*

Мені, до того увійду і буду з ним, а він зі Мною», а також діє слово Євангелія: «Тим, які прийняли Його, дало владу стати Божими дітьми». Сам Бог, який створив цілий Всесвіт, все видиме і невидиме, з любові до нас – з любові до тебе – стає беззахисною дитиною. Він приходить на цей світ, щоб нас спасти, щоб визволити нас від наших гріхів і відкрити нам браму до вічної радості у небі. «Сьогодні вам народився Спаситель!».

Не досить тільки своїми устами відповісти: «Славимо Його!», але ми повинні старатися прославляти Його і своїм розумом, своєю волею і своїм серцем. «Так Бог полюбив світ... – і до нас відноситься це: Так Бог полюбив тебе, – що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав вічне життя». Тому і цього річного Різдва необхідно, щоб ми знову відновили свою віру та прийняли Ісуса і в Пресвятій Євхаристії. Треба хоча б на хвилину усвідомити це глибоке таїнство, що Христос через віру перебуває у наших серцях. А якщо б через важкий гріх ми втратили Христа, то відразу ж через жаль і правдиве покаяння знову приймімо Його і вірно ідімо з Ним дорогою цього земного життя.

Можливо, деякі з вас бачили шокуючі документальні кадри, на яких молодим чоловікам-християнам в Єгипті, Лівії чи Ефіопії за їхню віру в Ісуса відрізали голови. Це героїчне мучеництво їхні вбивці навіть зняли на відео. Також в кінці минулого року, тобто кілька днів тому, перед Різдрвом за новим календарем, відбувся теракт перед християнським храмом в Каїрі. З Літургії вже не повернулося 75 християн. 25 з них на місці загинули, а 50 були важко поранені. Кадр з Сирії, де у великій залізній клітці чекає на смерть багато дітей, одягнених в червоний одяг, є болочим свідченням про сучасне садистське катування малих християнських героїв віри. Християнські діти були позвірськи змасацьовані в машинах для замішування тіста. На фото видно, як з очей цих дітей (деякі з них мали 4 роки, деякі 8, деякі 10) випромінюється великий мир, наче б сам Ісус дивився з їхніх очей. Так, ці діти могли відректися Христа, але вони за прикладом своїх батьків залишилися вірними і відійшли у вічність, до Божої слави, де немає зла, страждання і болю, але де є вічне щастя зі святими, ангелами і з самим Ісусом. Він прийшов на світ, але злоба гріха, брехні і ненависті також прибила Його до голгофського хреста, де з любові Він помер за нас. Святий ап. Павло каже: «Разом з Христом я розп'ятий, не живу вже я, живе в мені Христос».

Прощення

Умова того, щоб Бог простив мені, був до мене милосердний, пов'язана з моїм прощенням ближнім, тобто з моїм милосердям. Це один з принципів, яких я мушу навчитися. У молитві «Отче наш» ми щодня молимося: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». Бог хоче, щоб я в своєму житті втілював досвід з прощенням. Практично це дуже просто. Якщо я стану до Божого світла і усвідомлю свій борг щодо Бога, то потім спокійно пробачу ближнім. Але якби я дивився на це почуттями, то не матиму сили простити. Я мушу прийняти Боже слово, побудоване на реальності, тобто зробити жест – акт віри: «Господи, я прощаю це і це». Чому прощаю? Бо я був обманутий гріхом, дияволом, а також мій ближній був обманутий дияволом і тому діяв під його владою. Отож наш спільний ворог – диявол. Ми прощаємо одну копійку, а Бог прощає нам мільйони. Тому будьмо мудрими і використаємо це. Коли закінчиться наше життя, то в чистилищі будемо платити до останньої копійки, поки не сплатимо борг, інакше не увійдемо до Божого Царства. Тут за одну копійку можемо сплатити борги, але ми повинні простити ближнім, бо інакше не отримаємо ласки Божого прощення.

Потребуємо милосердя

Питання прощення є дуже важливим. Треба усвідомити, що я грішник, усвідомити свій конкретний гріх, а також те, що Бог мені простив. Коли ближній скривдив мене, то скажу: «Боже, прости йому, але прости і мені. Усвідомлюю, що я вдвічі гірший, ніж він. Я отримав більше ласки, більше світла». Так, мій ближній згрішив, не кажу, що не згрішив. Він зробив зло і заслуговує на покарання, але я маю йому простити. Тоді можу з любов'ю його напоумити, щоб він змінився, але якщо залишаюся в ненависті до нього, то не можу говорити з Богом. Єдине прохання з «Отче наш», яке має умову – це просьба про прощення: «Прости нам ... як і ми прощаємо ...».

«Якою мірою міряєте, такою і вам буде відміряно». Є мірка справедливості і мірка милосердя. Однак за міркою справедливості ніхто не вистійть. Потребуємо милосердя. Ми залежні від нього, тому самі повинні бути милосердними і прощати. Диявол легко обмане кожного, отож мене і ближнього. Коли людина не має світла і благодаті, то перебуває в рабстві темряви. Що допоможе, коли цю людину буду ненавидіти? Крім того, Бог допустив цю ситуацію. Коли це прийму з покорю, цим можу здобути заслуги для неба.

думках перед своїм ближнім (наприклад, у внутрішній молитві покори перед Кивотом). Треба бачити навіть найменшу заздрість, ревності чи осуджування як гріх проти Ісуса і Його Містичного Тіла. Мусимо упокоритися і за те, що ми повинні були зробити, але не зробили («Прости, сестро, брате, що я був лінивий усвідомити твій біль, що робив свій обов'язок, а тебе не зауважував»).

Змагання за єдність – найважливіше завдання

Змагання за єдність – це те найважливіше завдання. В ньому через хрест має реалізуватися чиста любов до Бога і до душ. При змаганні за єдність найшвидше очищуються наші почуття, розум і воля. А тоді ці сили душі через єдність може використати Ісус.

«Стара людина» в мені і в моєму ближньому стереже Господа Ісуса, наче у в'язниці, і якщо хочемо йти за Ним, то треба хоча б двічі упокоритися. Перше упокорення – це вийти з себе, зі свого «спокою» або свого зранення чи себежалю. А другий крок – упокоритися перед «старою людиною», яка стереже мого ближнього. Коли це зроблю, то зустрінуся з живим Ісусом. *«Коли Я був голодний, в тюрмі, ви навідалися до Мене»* (Мт. 25,41). Мотивацій для упокорення є багато. Життя – це постійне покаєння, метаноя. Можна каятися і за минуле, подумки упокоритися перед тими, кому ми могли дати згіршення, а тим, які, як ми припускаємо, нас ненавидять чи заздрять нам, прощати, благословляти і бажати всього доброго. Так про це говорить Ісус в Нагірній проповіді (Мт. 5-8).

З правдивої єдності виходить життя воскреслого Ісуса

«Стара людина» має чіткі закономірності, які є дуже делікатними. Найкраще можна їх розпізнати і відмаскувати на собі, але ще інтенсивніше це відбувається, коли двоє або троє дійсно хочуть «стару людину» дати на хрест, щоб нас стосувалося: *«Разом з Ним ми померли, разом з Ним, ми були поховані»*. А тоді нас буде стосуватися і те, що *«разом з Ним ми воскресли»*. Тут не йдеться про фізичну смерть, фізичне поховання і фізичне воскресіння. Це питання віри і життя з віри, передусім тих основних кроків, до яких ми повинні щодня повертатися: 1) зректися себе, 2) взяти свій щоденний хрест. Іноді цей хрест певний період часу є той самий. Іноді протягом дня постає в кількох нових варіантах. Насамперед, йдеться про зречення своїх поглядів, переконань чи звичок навіть в дрібницях, а це болить! Яка це прекрасна річ, яке це чудове життя, що вже тут, на землі, можемо це робити. Яка ласка, що Господь дав нам це пізнання! З такої єдності, умовою якої є внутрішня смерть, тобто зречення своєї волі – і не один раз, а постійно – виходить життя воскреслого Христа.

Наші владика Самуїл, Методій і Тимотей, які зараз знаходяться в Чехії, мають у користуванні колишній селянський двір, який був перетворений в монастир. Велика стайня – хлів, де раніше були коні і корови – була перебудована у велику каплицю, яка отримала назву «Вифлеємська каплиця». Тут, за західним календарем, вперше святкували Різдво – народження Христа. Каплиця мала вигляд вифлеємської стаєнки. На землі було багато сіна, а недалеко від ясел, в яких на сіні лежав маленький Ісусик, за малою загородкою стояв ослик і дві овечки. На великому образі на стіні каплиці зображене Христове Різдво. Богородиця тримає на колінах Дитятко Ісус, перед нею стоїть овечка, яка простягає до Нього голівку, а Він кладе їй ручку на голову. За овечкою зображений ангел, а ззаду стоїть святий Йосип. За всім спостерігає ослик, який є учасником цієї історичної події – народження Сина Божого.

На відео із Всеношної Літургії з Вифлеємської каплиці знято частину молитов і співу (vkpatriarhat.org.ua/?p=28819). На початку звучить різдвяна пісня, яку записав відомий чеський співак більше ніж 40 років тому. Це пісня *«Над Вифлеємом звучить “Глорія!” Що означає цей спів? В яскині убога Марія тримає на колінах Дитя. Архангели радуються і славно усім нам звіщають, що згідно давніх пророцтв в стаєнці малий Спаситель спить. Перед цим славним “Глорія!” відлягає всяка печаль. Де світить зірка Марія, там панує Христос Цар. Хай християни радуються і всьому світу звіщають, що згідно давніх пророцтв настає Боже Царство»*. Нехай цей спів різдвяної колядки і ці різдвяні свята будуть дійсно пророчим словом посеред зла, звісток про різні теракти, про які сьогодні так часто чуємо, і серед прихованого й підступного самогубства людства, яке готує диявол та його слуги. На сцені світових подій відбувається масова ісламізація Європи, яка фактично є самогубством християнства і європейської цивілізації. Тільки Бог може обернути це на кінець в славному перемозі.

100 років тому прозвучав пророчий голос через саму Богородицю. Тоді він стосувався не тільки Європи, але й тодішньої Росії, де ще вирувала Перша світова війна, а таким чином і України, яка була її частиною. Серед війн, великого страждання і зла прийшло слово: *«Якщо Росія навернеться, не буде світової катастрофи!»*. Також прозвучало слово Богородиці: *«А моє Непорочне Серце на кінець переможе!»*. Нехай переможе і в тобі над злом, яке всіх нас тримає в духовній сліпоті і в певній байдужості. Багато з вас прийняли Пресвяту Богородицю за свою Матір і усвідомили собі, що це прийняття пов'язане

з пророцтвом, записаним у пророка Єзекиїла, де сам Господь говорить: *«Дам вам серце нове і вкладу у вас нового Духа»*, а на іншому місці сказано: *«І будете Моїм народом, а Я буду вашим Богом»*.

Сота річниця пророцтва з Фатіми особисто торкається особливо вас, українців. Бог шукає жертв примирення за свій народ. Він обирає передусім щирі та чисті душі як ті діти в Сирії, але Він прийняв і жертву тих російських співаків військового хору, які своїми піснями надихали до добра і справедливості, незалежно від того, чи були вони християнами, чи людьми, шукаючими правду. Бог обирає свої жертви за народ. Скільки українців і під час Другої світової війни віддали своє життя не тільки в Україні, але і в інших країнах! З болем і тривогою дивимося на численні жертви, які за останні два роки загинули на сході України. Звичайно, залишився біль батьків, жінок і дітей тих, які там загинули. На жаль, ці втрати вбитими були з обох сторін. Чи цього року Бог має особливий план не тільки з Україною і Росією, але й з Америкою?

Цього року також мусимо згадати і сумну річницю створення організації, якій виповниться 300 років. Головне завдання цієї організації – приховано ліквідувати християнство аж до його самознищення. Декілька пап за час її існування видали чітке засудження на адресу цієї сьогодні найбільш впливової організації, яка ставить себе на місце Бога і хоче визначати історію людства.

Новий президент Америки виступив з протилежною програмою. Цим він повністю відрізняється від американських президентів за період 50 років – після вбивства єдиного президента-католика Кеннеді. Новообраний президент визначив програму обнови моральних цінностей і виступив прямо проти цієї найбільшої сили, яка таємно керує світовими подіями. Ми не є ніякими політологами, ми рахуємося з Божою допомогою і знаємо, що Бог допускає зло, але на кінець зуміє обернути його на добро. Він всемогутній. І навіть коли прийшов у вигляді беззахисної дитини і народився у бідній вифлеємській стаєнці, в Його руках є доля людства. Але усвідоммо собі одну річ – велику відповідальність! Ісус сказав: *«Що б ви не попросили в Отця у Моє Ім'я, Він дасть вам»*. Отож ти своїми молитвами і своєю вірою можеш співвирішувати майбутнє України, Росії і всього світу. Ісус є з тобою, Ісус є в тобі, але треба, щоб в глибокій молитві ти з'єднував свою волю з Божою волею і з вірою просив про прихід Божого Царства. Так, як це співається у різдвяній чеській колядці: *«Згідно давніх пророцтв настає Боже Царство!»*. Чи воно настане цього Різдва? Чи цей 2017

сивно пропагуються через літературу, мас-медіа і псевдокультуру. Йдеться про різні приховані форми віщування, магії і спиритизму.

Ісус є Правда і Він каже щирим полякам: *«Пізнаєте правду, і правда вас визволить»* (Ів. 8,32)

+ Ілля
Патріарх Візантійського
Католицького Патріархату

+ Методій, ЧСВВр
єпископи-секретарі

+ Тимотей, ЧСВВр

10.01.2017

Копії: Держсекретаріату Ватикану; Канадським єпископам; Єпископам Європи; ЗМІ

ДУХОВНІ ПОРАДИ

Ми повинні реформувати найперше себе

Ворог обманює мого ближнього однією формою брехні, а мене – іншою, можливо цілком протилежною. Моє завдання полягає не в тому, щоб виправляти ближнього чи інших. Рішення – не реформувати і виправляти інших, але вміти приймати їх як свій хрест. Наприклад, добрі якості характеру приймати з радістю – радіти з цього, а погані – приймати з подякою як хрест. А передусім, треба бажати, щоб цим хрестом (цією поганою властивістю, злою звичкою ближнього) я був очищений і міг помножити терпеливість, покору і любов. Докоряти і бажати усувати хиби ближнього не можна без Божої ласки. Відповідну ласку здобуду тим, що почну від себе. Тоді отримаю її для себе і для свого ближнього. Коли схочу виправляти брата, то хоч і добрий буде намір, але якщо через моє внутрішнє терпіння не здобуду ласку для нього, то нічого не зміниться, а навпаки – «стара людина» в його душі створить глибоку відразу, неприйняття і зранення, які будуть проявлятися в певних ситуаціях, розмовах і руйнуватимуть Ісусове діло.

Диявол потребує ізолювати, а потім духовно вбити

Диявол потребує ізолювати, а потім духовно вбити. Це його програма. Він любить закритість в собі і нашіптує, що це тихість, покора і чеснота мовчазливості. Звичайно, якщо ми ділимося певними думками, то завжди треба обрати форму, як це сказати, щоб моя відкритість не була причиною зранення ближнього. Але цього ми поступово навчимося. Це треба робити в правильному дусі – в дусі покори і любові. Боже слово каже, що ми повинні з покорою вважати один одного за кращого від себе. Якщо немає можливості зовнішнього упокорення один перед одним, то доречно певний час (5-10 хв.) упокоритися в

До п. А) Канонізація Івана Павла II є недійсною з наступних причин:

а) Канонізацію проголосив псевдопапа Франциск, який є явним еретиком. Відповідно до доктринальної булли Павла IV, все, що еретик чинить, є недійсним.

б) «Канонізований» також був еретиком. Чому?

1) Папським авторитетом дозволяв, щоб **ересі неомодернізму поширилися** по всій Церкві.

2) Він здійснив **апостатичний жест в Асижі** (1986, 2002), яким втілює ересь, що християнство і поганські культури є альтернативними дорогами до спасіння. Цим поставив на один рівень Христову відкупительну смерть на хресті і поганську пошану до демонів. А це ересь максима!

3) Він скасував **довголітню анатему на масонів** (1983), а тим самим фактично їх легалізував та відкрив їм двері і на ключові позиції в Церкві.

4) Не карав, але **прикривав педофілію священників** в США, Ірландії, Австралії і т.д., а тому є співвинним у педофільних скандалах та у їх поширенні в Церкві.

Ніколи за ці чотири серйозні гріхи він публічно не кається!

Те, що він вшановував Діву Марію, говорив проти абортів, увів поляків у Ватиканські конгрегації, не змінює ту реальність, що просунув ересь, а тому не можемо його вшановувати і наслідувати як святого! В іншому випадку закінчимо в пеклі. Єретик Франциск канонізацією Івана Павла II підтверджує його ересь як інше євангеліє. Але за інше Євангеліє, згідно Гал. 1,8-9, падає прокляття (виключення, анатема).

До п. Б) Єретичне вчення необхідно замінити правовірним.

Формація священників від II Ватиканського собору проводиться в дусі **неомодернізму**, історично-критичного методу, який заперечує основи цілого християнства: натхнення Святого Письма, Христову відкупительну смерть на хресті, Його історичне і реальне воскресіння, всі Його чуда і всі чуда в Святому Письмі.

Наступним єретичним напрямком у формації священників став **синкретизм** з поганством. Йдеться про пошану до поганських культів, фактично і до їх демонів (Nostra aetate). Жест Івана Павла II в Асижі дав всій Католицькій Церкві прецедент внутрішньої апостазії. Синкретизм є гріхом проти Першої Заповіді Декалогу: *«Не матимеш інших богів, не будеш чомусь такому поклонятися, ані цьому служити»* (пор. Втор. 5,6-9). Вимога відділитися від цих форм поганства одночасно означає відділення від всіх сучасних форм окультизму, які інтен-

рік буде історичним для України і світу? Це залежить і від тебе. Це залежить від твоєї віри, від твоєї молитви, від твоєї єдності з Ісусом. Бог рухає світом, як каже прислів'я, а молитва рухає Божим серцем. Отож той, хто з вірою молиться, впливає на історію людства більше, ніж будь-які людські організації.

Ви, дорогі віруючі, є для України закваскою – закваскою приходу Божого Царства. Не тільки старші жінки, але й молоді, і не тільки жінки, але й чоловіки, а також і діти, – всі ви з вірою, особливо у Святій Годині, звертаєтеся до Бога і молитесь пророчу молитву за воскресіння сухих кісток, тобто України, Росії і всього християнства. Ви також молитесь «Молитву єдності і сили», де з вірою піднімаєте духовні гори над Україною, щоб, як Іван Хреститель, підготувати дорогу для приходу Божого Царства. Коли ви молитесь, то маєте більшу силу, ніж депутати Верховної Ради разом з міністрами і президентом. Вони всі по-людськи безсильні, але моліться і за них, щоб Бог використав їх для приходу Божого Царства.

На закінчення відео з Чехії зі Всеношної Літургії, де були присутні і прочани з України, зазвучала коляда «Тиха ніч». Чеський співак задушевним і дзвінким голосом співає: *«Тиха ніч, пресвята ніч, раптом в ній радісний оклик звучить: Вставай мій люде, тьму з очей стряси, у місті Вифлеємі Бог народився. З любові людиною став, з любові людиною став!»*. Нехай же Бог стрясе пільму з очей слов'янських народів, щоб прийняли Його за свого Спасителя і свого Бога. Нехай Він народиться в їхніх серцях і через твою віру і твою молитву!

Нехай слова пісні *«згідно давніх пророцтв в стаєнці малий Спаситель спить»* стосуються і нашого серця, яке, хоча й часто є швидше стайнею, ніж храмом, в ці різдвяні дні стане живим Кивотом, куди прийде Христос і запанує в нашому серці та в нашому житті, а з Ним хай прийде і Боже Царство і до всього українського народу!

Христос Рождається!

+ Ілля

Патріарх Візантійського Вселенського Патріархату

Шукай правду!

26 частина: Святкування неділі – воскресіння народу

Бог установив, що сьомий день має бути присвячений Йому. Син Божий відкупив нас Своєю смертю на хресті і в ніч з суботи на неділю славно воскрес. Неділя є днем воскресіння. Через сім тижнів після воскресіння Христа, знову ж у неділю, на апостолів і на три тисячі людей, які повірили, зійшов Святий Дух. У цей день – в неділю – народилася Новозавітна Церква. Цей день має повністю належати Богу. З нього ми повинні черпати духовну силу і благословення на наступний тиждень. Духовна програма для святкування дня Воскресіння і Зіслання Святого Духа полягає в особистому переживанні цих двох таїнств.

Якщо християни почнуть святкувати день воскресіння, настане духовне воскресіння народу.

Через перших християн Бог робив в Єрусалимі великі чуда та знамення. Джерелом духовної сили було святкування дня воскресіння, пов'язане з 4-ма принципами: 1) апостольське вчення; 2) братня спільнота (койнонія); 3) молитви; 4) Літургія (ламання хліба) (Ді. 2,42).

До п.1) **Апостольське вчення** – це передусім Христове Євангеліє, розвинуте в наступних частинах Нового Завіту. Старий Завіт фактично зібраний і завершений в Євангелії Христа. Отож, коротко кажучи, апостольське вчення – це Біблія: пояснювана так, як її пояснювали і подавали самі апостоли. Не так, як її подають сучасні апостатичні теологи Заходу. Між ними і апостолами є діаметральна різниця, як у вченні, так і в душі.

До п. 2) **Братня спільнота.** Ті, які навернулися і прийняли спасіння в Христі, також прийняли (а це важливо) в повноті Святого Духа. Вони стали живою спільнотою, Містичним Тілом Христовим – Церквою. Всі християни в Єрусалимі пережили П'ятидесятницю, тобто не йшлося про якісь академічні об'єднання з теоретичним навчанням. Євангеліє і Святе Письмо пояснювали в силі Святого Духа, а тому також мали світло і силу жити Євангелієм, тобто наслідувати Христа. Тому Бог чинив в цій спільноті великі чуда і знамення (див. Ді. 5,14-16; Ді. 9,36 наст.; Ді. 20,7 наст.; Ді. 19,10-12; Ді. 10,40 наст.). Вони мали одне серце і одну душу (Ді. 4,32-35). Вони були однією духовною родиною. У братній спільноті через духовні дари, особливо через дар пророцтва, вони входили в глибини Божого слова, яким згодом жили.

До п. 3) **Молитви.** Вони молилися разом і особисто. Молилися 9 днів за прихід Святого Духа (Ді. 2,1). Молитва у світлі Духа Святого отримала новий духовний вимір і була основою їхнього духовного

йдеться не тільки про ліквідацію християнства, але прямо про автогеноцид планети! Це дійсно вимагає зміни мислення і «грандіозної праці»!

Але в Польщі потрібно здійснювати грандіозну роботу для порятунку християнства, для порятунку сімей, порятунку моральних цінностей, порятунку безсмертних душ від вічної погибелі!

Цитата Кобилінського: «У різних католицьких країнах ми маємо таку децентралізацію вже декілька десятиліть, наприклад, це стосується Швейцарії, Нової Зеландії, Австралії, де є парафії, єпархії і території, які мають Таїнство Сповіді, і такі, де Таїнства Сповіді не існує вже понад десять років. Це фактична децентралізація».

Відповідь: Кобилінський відкрив нам, чим насправді є децентралізація. Це не тільки спроба скасування папства, але й самознищення Церкви. Таїнства Сповіді вже не існуватиме, мабуть, вона буде уділятися лише святотатськи для самогубців перед евтаназією. Завдяки синкретизму ми вже не будемо поклонятися Триєдиному Богу, але всім демонам, яким поклоняються і приносять жертви погани. Це нова модель церкви антихриста, до якої веде децентралізація з Франциском, Кобилінським та подібними псевдопророками.

Правдива реформа, навернення, покаяння і наслідування Христа.

В який час ми живемо? В якій ситуації сьогодні є християни? У політичній сфері нами керує Брюссель, а ним – архітектори НСП. Їх мета – ліквідація християнства і всіх моральних цінностей. Крім того, бачимо цілковиту зраду Ватикану на чолі з Франциском. Мас-медіа є найсильнішою зброєю інформаційної та психологічної війни і мають глобалізаційні цілі. Єретичні теологи і Францисковий Ватикан завдають удар в спину щирим католикам. Єдиним порятунком є Христос. Нашою найсильнішою заступницею перед Ним є Пресвята Богородиця. Отож нам залишається лише почати регулярно молитися в спільному намірі: обнова правовірної Церкви в Польщі. **Нехай окремі люди і сім'ї протягом усього цього року, який є річницею появ у Фатімі (1917), моляться Святу вервицю, а також інші молитви, і це щодня, передусім в спільний час від 20:00 до 21:00.** На закінчення, тобто о 21:00, хай священики там, де перебувають, дають благословення тим, які молилися.

У чому саме польський народ повинен покаятися? Це дуже боляче, але ми повинні сказати правду:

А) Канонізація Івана Павла II є недійсною, і з цього треба робити висновки.

Б) Єретичне вчення необхідно замінити правовірним.

гів, і вони навіть не думають вести про це правдиву дискусію. Їх цікавить лише те, щоб досягти єдиного підходу, але їхнього – еретичного. Якщо б усі поляки мали мати разом з Кобилінським єдиний підхід, то закінчили б в ересі, тобто були б співучасниками масового самогубства католицизму в Польщі. **Порядунок в даній ситуації – відділитися від єретиків і таким чином зберегти католицьке вчення – і навіть ціною того, що вся Польща відділиться від сучасного еретичного Ватикану, який представляє Франциск.** Догматична булла Павла IV каже, що якщо б папа впав у ересь, то все, що він робить, є недійсним і такого папу-єретика не сміємо слухати і повинні від нього відділитися. **А це справжня децентралізація** – для порятунку правдивої спасительної віри і Польщі. Цим Польща не відокремлюється від Апостольського Престолу, але тільки відділяється від єретика, який окупує і ліквідує Католицьку Церкву. Тоді з Польщі може прийти обнова справжнього папства і обнова всієї Церкви. Але це неможливо без правдивого покаяння і без витривалої молитви всіх щирих католиків Польщі.

Пан Кобилінський спокійно назве ересь «*рішенням А*», а правдиве вчення – «*рішенням Б*». Отож, за його словами, якщо ми підемо в пекло, то це «*рішення А*», а якщо підемо до неба, то це «*рішення Б*», і він в цьому не бачить жодної суттєвої різниці. Він вже не розрізняє між вічним життям і вічною смертю. Це плоди ересей після II Ватиканського собору.

Цитата: «*Це Коперніківський переворот! Це революція, якої Католицька Церква ще не пережила за всі 2000 років, бо в цьому процесі, який тепер є перед нашими очима, наставатиме зміна у розумінні багатьох питань, які були незмінними впродовж 2000 років*».

Відповідь: Це не Коперніківський переворот, це переворот антихриста! Це не революція, а самогубство, якого Церква не зазнала протягом усіх 2000 років. Знаємо, що архітектори Нового Світового Порядку (НСП) планують заснування однієї церкви антихриста. Перед вступом до неї мусить настати зміна у розумінні багатьох питань, які в Церкві були незмінними впродовж 2000 років.

Цитата: «*...ми, Польща, центр Європи, знаходячись між східним православ'ям і західним атеїзмом, як віднесемося до цього великого всесвітнього процесу? ... Цей процес вимагає грандіозної інтелектуальної, духовної та моральної праці...*».

Відповідь: Не йдеться про якийсь індіферентний «великий всесвітній процес», але так, як Кобилінський далі уточнює, про «глобальний планетарний процес змін, що завершується в Католицькій Церкві». Метою глобалізації є редуція населення планети до одного мільярда, тобто

життя. Ісус сказав: «*Справжні поклонники Отцеві кланятимуться у Дусі й правді*» (Ів. 4,23). На молитві вони переживали Божу присутність, тут шукали Божу волю для конкретних рішень, після молитов посилали місіонерів на певні території (Ді. 13,1-3), на молитвах Господь говорив до них (Ді. 27,22-24). Молилися перед обранням нового апостола (Ді. 1,24); через Петра та Івана, коли вони йшли на молитву до храму, Господь оздоровив кривого (Ді. 3,1 наст.); молилися за утвердження Церкви (Ді. 4,24-31); молились перед обранням перших семи дияконів (Ді. 6,1-4); перший мученик Стефан молився перед каменуванням (Ді. 7,55-60); вся Церква безперервно молилася і Петро був чудесним способом визволений з в'язниці (Ді. 12,5) і т.д.

До п. 4) **Літургія.** Ісус установив Літургію за день до Своєї смерті, на другий день Він помер на хресті, а на третій день воскрес. Літургія – це уприсутнення Христової смерті і Його воскресіння через таїнство епikleзи, тобто дії Святого Духа.

Ватикан через панересі (неомодернізм і міжрелігійний діалог) відпав від Христа, Євангелія і апостольської Традиції та вигнав Святого Духа. Католицькі та православні священники, які перебувають у єдності з цими ересями, відправляють Святу Літургію вже недійсно, а також недійсно сповідають. Ходити на Літургії апостатичних священників означає брати участь в апостазії.

Як практично святкувати неділю?

Ніч з суботи на неділю – це ніч, коли Христос воскрес із мертвих. Вже у Святій годині з 20:00 до 21:00 сім'я просить за духовне воскресіння свого народу у пророчій молитві згідно Єз. 37 (див. vcpatriarhat.org.ua/?p=22605)

Невдовзі після дев'ятої години – 21:15(30)-22:15(30) – сім'я переживе одну годину молитви, що стосується правди Христового воскресіння. Йдеться про розважання, внутрішнє переживання цього таїнства, пов'язане зі співом (див. vcpatriarhat.org.ua/?p=7235).

В неділю вранці (також вдома, в сім'ї) переживаємо правди воскресіння від 5:00 до 7:00 (див. vcpatriarhat.org.ua/?p=7247, vcpatriarhat.org.ua/?p=7250).

В часі обіду було б добре ще помолитися годину до Святого Духа – правду прийняття Святого Духа: хрещення Святим Духом, хрещення вогнем, прийняття дару пророцтва (див. vcpatriarhat.org.ua/?p=7254).

Хто має можливість бути на правдивій Святій Літургії, нехай візьме в ній участь, а хто не має такої можливості, нехай переживе найважливішу частину Св. Літургії – анамнезу та епikleзу – згідно відео (див. відео https://youtu.be/r8Cs4z_LtaE).

Після обіду разом з іншими християнами маємо братню спільноту.

Разом найперше годину молимося – напр. з 15:30 до 16:30. Починаємо з розважання «Емаус» і «Поява в Галилеї п'ятистам братам» (vcpatriarhat.org.ua/?p=7256, vcpatriarhat.org.ua/?p=25358). Одразу продовжуємо «Молитвою єдності і сили» (підіймання духовних гір згідно Мр. 11,23). В духовній боротьбі необхідно актуалізувати обіцянку духовної сили, яку має кожен християнин, коли з'єднується з ім'ям Ісус (див. vcpatriarhat.org.ua/?p=27103).

Після молитви – братня спільнота.

Свята година в неділю (20:00-21:00): помолимося два розважання, що належать до святкування неділі – «Поява апостолам» і «Поява Томі» (див. vcpatriarhat.org.ua/?p=7256), тоді вільно продовжуються молитви, подяки, прохання, спів.

21:00 – прийняття благословення: благословення своїм сім'ям дає і кожен батько сім'ї, духовно з'єднаний зі священиками та єпископами.

Цим закінчується святковий день – день Воскресіння

Додаток:

Крім програми святкування неділі для християнина корисно зберігати певний духовний молитовний порядок:

Свята година: молитесь сама людина або сім'я разом, щодня від 20:00 до 21:00. Декілька разів на тиждень молитесь Пророча молитва згідно Єз. 37 (див. vcpatriarhat.org.ua/?p=27103), а в інші дні – роздуми про сім слів Ісуса з хреста (див. vcpatriarhat.org.ua/?category_name=svjatkyvannjanedili) або вільні молитви (див. vcpatriarhat.org.ua/?p=25200).

Зупинки протягом дня: Церковна традиція завжди була такою, що християни коротко молилися і протягом дня. На короткі молитви зупиняємося 7 разів, а саме: одразу ж коли прокинемося, потім 4 рази протягом дня (о 9:00, 12:00, 15:00, 18:00), а потім о 21:00 і перед сном, таким чином 7 разів на день (див. Пс.118,164) (див. vcpatriarhat.org.ua/?p=12342).

Молитовна сторожа – безперервна молитва: кожен християнин мав би брати участь у молитовній сторожі. Є 4 молитовні групи (сторожі), кожна з них має служіння протягом одного тижня, а потім три тижні перерва. Кожен член молитовної сторожі вибере для молитви таку годину, яка йому найбільше підходить. Щоб заповнити години, які не можуть охопити ті, які ходять на роботу чи на навчання, треба підключити в першу чергу пенсіонерів і пенсіонерок (див. vcpatriarhat.org.ua/?p=25204).

+ Ілля
Патріарх Візантійського
Вселенського Патріархату

+ Методій, ЧСВВр + Тимотей, ЧСВВр
єпископи-секретарі

10.03.2016

прямо доктрини Церкви. Отож йдеться про поділ, який в рамках Церкви офіційно уможливило існування єретичної структури.

Цитата: *«З огляду на те, що ми є найбільшою католицькою країною в Європі, вартувало б розвинути дискусію в Польщі на цю тему. Було б потрібно, щоб цей всесвітній процес децентралізації був сприйнятий, бо і в Польщі до нього дійде».*

Відповідь: Чому Кобилінський хоче розв'язати в Польщі дискусію про децентралізацію? Бо відповідно до нової методології психологічних війн необхідно, щоб сучасний розвал Церкви назвався позитивним поняттям, і щоб через постійні дискусії про децентралізацію люди звикли до цієї теми. Тоді перестануть захищатися від тієї духовної отрути, яка прихована за цим позитивним поняттям. Фактично йдеться про активізацію процесу ліквідації християнства в Польщі.

Цитата: *«Важко вирішити, чи нам вдасться зберегти єдиний підхід щодо певних питань на цілій території Польщі, тобто чи ми матимемо однакове розуміння Сповіді, Святих Таїнств, евтаназії та інших речей, або чи настане розділення, як наприклад в Австралії, Канаді чи Швейцарії, що одна єпархія прийме рішення «А», а друга рішення «Б», а це питання надзвичайно важке, цікаве, і було б добре почати в Польщі дискусії на цю тему».*

Відповідь: Кобилінського не цікавить, чи Польща буде правовірно католицькою, чи буде повністю приймати єретичний руйнівний процес, який вже відбувається в сучасній Церкві від II Ватиканського собору. Франциск сьогодні завдає завершальні смертельні удари схваленням гомосексуалізму, жестом цілування ніг транссексуалам та систематичним просуванням ісламізації в кожную парафію і в кожен монастир. Польський народ у своїй історії черпав силу з істинного католицизму. Але сьогодні цей істинний католицизм в корені ліквідується, при чому поступово, ересями, які заперечують самі основи християнства. Також він ліквідується течією синкретизму, який руйнує здорове джерело віри. З цього джерела Євангелія і Традиції черпали силу місіонери, а також мученики і всі святі.

Т.зв. децентралізація просовує офіційну легалізацію отруйних ересей як нової доктрини Церкви. Крім них псевдопапа Франциск пропагує ісламізацію, а в експортатії *Amoris laetitia* – скасування моральних принципів. Все це призводить до зникнення християнства в Європі, отож і в Польщі. Це необхідно знати і правдиво запитати: **Як поставиться Польща до цього приготованого самогубства? Але це суттєве питання не цікавить пана Кобилінського та інших ліберальних теоло-**

Що стосується евтаназії, її також рішуче просував Гітлер з метою винищення неарійських рас, таких як цигани, євреї, слов'яни і політично неугодні особи. Сьогодні Новий Світовий Порядок втілює візію Римського клубу про редукацію людства до т.зв. золотого мільярда. У цьому архітекторам НСП має послужити масове застосування евтаназії. Для цього ще треба змінити суспільну думку, передусім через мас-медіа, пристосувати законодавство, а тоді церковники мають урочисто посвятити і дати благословення цьому злочину вбивства людей. Лікарі, які склали клятву Гіппократа, мають стати вбивцями, такими як німецькі лікарі в концтаборах, які давали смертельні ін'єкції для припинення життя.

Правдивий католицький погляд на евтаназію такий: це є самогубство і людина не має права сама позбавити себе життя, оскільки сама собі його не дала. Тому Католицька Церква ясно вчить, що така людина з найбільшою вірогідністю є навіки засуджена. На жаль сьогодні, коли еретики окупували найвищі уряди в Церкві, а також теологічні факультети, настала зміна мислення і Католицька Церква вже не є ні світлом світу, ні сіллю землі, але через свої ересі стала духовним Вавилоном.

Яке рішення?

Для обнови Церкви потрібно лише одного – правдивого покаєння! Необхідно повернутися до правовірного вчення, що базується на Святому Письмі і Традиції. Це має бути пов'язане з прийняттям Божого Духа – Духа правди, – і з відреченням духа брехні, ересей і смерті!

Слово для Польщі

3 частина: Чи повернеться Польща до здорових коренів віри?

Вимоги, які дає Ватикан Франциска, ставлять Польщу перед рішенням: або прийме Францискову дорогу апостазії, або через покаєння повернеться до здорових коренів віри.

Цитата Кобилінського: «Ми в Польщі поки що не стоїмо перед викликом евтаназії, це стосується швидше таких країн, як Франція, Німеччина... Для нас тут є важливішою проблемою децентралізація Католицької Церкви. Те, що сталося в Канаді, на прикладі евтаназії, є явним прикладом децентралізації».

Відповідь: Кобилінський каже, що те, що сталося в Канаді, на прикладі евтаназії, є явним прикладом децентралізації. Але цим підтверджує, що децентралізація не стосується лише пасторації, у чому її прихильники намагаються переконати громадськість, але стосується

Слово для Польщі

1 частина: Кроки Бергольйо до ліквідації папства і Церкви

15.12.2016 р. закінчилася зустріч Франциска з його радниками. Темою була т.зв. **децентралізація Церкви**. Поляк, проф. Кобилінський, по телебаченні з ентузіазмом заявив: **«Це Коперніківський переворот, наставатиме зміна розуміння в багатьох питаннях, які були незмінними впродовж 2000 років...».**

«Йдеться про remodelювання релігійної освіти ... йдеться про включення до глобального планетарного процесу (прим.: Нового Світового Порядку)...».

«Папа може жити в Америці... Ватикан зі своїми конгрегаціями, університетами, Ватиканським банком вже не потрібні. Папа фактично буде лише символом...».

Ці «Коперніківські зміни» названі невинним терміном «децентралізація Церкви».

Цитата Кобилінського: «Сьогодні в Католицькій Церкві кристалізується основний спір, головна проблема якого – якою повинна бути структура Католицької Церкви, оскільки представлена нова модель, т.зв. **децентралізація**, на противагу централізованій моделі, яка раніше встановлювала спільну доктрину через Римський Апостольський Престол і заторкувала всі частини Католицької Церкви по всьому світу, чи то в Азії, чи в Африці, чи в Америці».

Відповідь: Кобилінський під абсолютно індіферентними поняттями, такими як «нова модель», «децентралізація», приховує, що сьогодні йдеться про намагання найвищих представників Церкви створити умови для того, щоб децентралізовані, т.зв. місцеві Церкви, могли офіційно запроваджувати ересі, а при тому і надалі виступати під маркою Католицької Церкви. Єретичні рішення називалися б синодальними. Тоді, якщо б у майбутньому був обраний і правовірний папа, то вже не мав би компетенції захищати віру і мораль на цих децентралізованих територіях. Власне тому це і запроваджує псевдопапа Франциск.

Говориться про зміну структури Католицької Церкви, але справжня і прихована мета полягає в тому, щоб усунути правовірну доктрину Церкви, тобто вчення Святого Письма і апостольської Традиції. Кожен єретичний керівник матиме компетенцію в місцевій Церкві карати правовірних католиків і священиків, якщо вони не підкоряться його ересям. Отож під послухом буде змушувати їх іти дорогою до погибелі.

З чим порівняти ересі в Католицькій Церкві? Це наче б лікарі

в лікарні, замість намагання лікувати і врятувати людське життя, розвивали хвороби з тією метою, щоб з лікарні вже ніхто не вийшов живим. Єретичні єпископи і священники духовно отруюють ересями душі і таким чином позбавляють їх вічного життя та кидають в пекло.

Цитата: «*Це перехід від централізованої моделі до децентралізованої моделі, т.зв. синодальної, що означає, що місцеві Церкви самостійно будуть вирішувати багато питань. Окремі країни, єпархії – кожна буде вирішувати їх окремо*».

Відповідь: На практиці буде відбуватися **асистоване духовне самогубство – евтаназія – солодка смерть Католицької Церкви, асистентами якої будуть Франциск та інші єретичні ієрархи.**

Цитата: «*... права рука папи, архієпископ М.Фернандес з Буенос-Айреса, заявив: “Папа може жити в Америці чи на іншому континенті. Головне місто Ватикан зі своїми конгрегаціями, університетами, Ватиканським банком вже не потрібні. Папа фактично буде лише символом єдності Христових учнів”*».

Відповідь: В цих «*Коперніківських змінах*» на базі просування ересей папа ні в якому разі не може бути «*символом єдності Христових учнів*». Христові учні визнають Христове вчення. Хто проповідує і приймає ересі, вже не є Христовим учнем. Є трагедією, що переважна більшість Францискової ієрархії, крім поодиноких винятків, є єретиками!

Фактично у т.зв. децентралізації йдеться про ліквідацію папства і Церкви. Франциск зі своїм Фернандесом діють у стилі: *Після нас хоч потоп!* Це означає, що під красномовною назвою «*децентралізація*» і «*синодальність*» забезпечать, що Католицька Церква вже не буде **нареченою Христа**, але під офіційною владою ересей стане **блудницею антихриста** і духовним Вавилоном.

Цитата: «*Це вимагає ремодельовання релігійної освіти ... щоб ми були включені до глобального планетарного процесу змін, що завершуються в Католицькій Церкві*».

Відповідь: Глобальний планетарний процес змін запроваджує Новий Світовий Порядок (НСП), за яким стоять світові банкіри та ілюмінати. Їх програма – сатанізація планети і знищення правдивого християнства. Відповідно до цієї сатанізації має бути *ремодельована* релігійна освіта. **Католики будуть ремодельовані на слуг антихриста.**

Цитата: «*Це Коперніківський переворот! Це революція, якої Католицька Церква ще не пережила за всі 2000 років, бо в цьому процесі, який тепер є перед нашими очима, наставатиме зміна розуміння в багатьох питаннях, які були незмінними впродовж 2000 років*».

повинна бути милосердною, але коли Господь Ісус сказав грішниці: “Просять тебе гріхи”, – то продовжив: “Йди і більше не гріши”. А тут священник мусів би сказати: “Просять тебе гріхи, і йди, зреалізуй цей гріх”. А це нонсенс. Часто аргументують емоційними кадрами з фільмів, де засуджені до смертної кари мають право висповідатися, але це зовсім інша ситуація, бо вони не хочуть цієї смерті».

Коментар: Що стосується пасторації католиків, які просять про евтаназію, вона повинна полягати в зусиллі відвернути їх від цього наміру і потім через правдиве покаяння вести їх до спасіння своєї душі!

Підхід канадських єпископів є ознакою сучасної духовної шизофренії в Католицькій Церкві. Якщо не йдеться про зміну доктрини, як вони стверджують, то перед евтаназією – самогубством – не можна уділяти Таїнств! Якщо йдеться про зміну доктрини, то ця Церква є вже єретичною і Таїнства є недійсними!

Цитата Кобилінського: «*Отож тепер ми маємо членів однієї Католицької Церкви, які, однак, цілком відмінним способом оцінюють таку важливу річ – тобто евтаназію і Святі Таїнства*».

Відповідь: Одна частина єпископів Канади схвалює уділення Таїнств перед евтаназією, інша це відкидає, і одні й другі мають для цього авторитет учительського уряду і посилаються на єдність зі Святим Престолом. Цей нонсенс можемо порівняти з ситуацією, якби Міністерство транспорту розділилося і схвалило б 2 документи. Одна частина міністерства першим документом підтвердить, що необхідно їздити класичним способом по правій стороні, а друга видасть документ, що одночасно можна їздити і по лівій стороні. Який буде результат? Або якщо б Міністерство охорони здоров'я аналогічно видало два закони: перший – що лікарі повинні лікувати людей, а другий – що можуть з людей виймати органи і так їх убивати.

Поєднання евтаназії з Таїнством Сповіді є повною деградацією цього Таїнства.

Який справжній сенс Таїнства Єлеопомазання і Таїнства Примирення (Сповіді)? Приготуватися до смерті через визнання гріхів, прийняття Святого Причастя і помазання святим елеєм на щасливий перехід у вічність. Але святотатство перед асистованим самогубством забезпечує нещасний перехід у вічність!

Таїнства Сповіді та Євхаристії християнин має приймати для того, щоб боротися з гріхом. Але якщо гріх нормалізований і людина не хоче назвати його гріхом, а тим більше проти нього боротися, то який сенс приступати до Сповіді і Святого Причастя? Тут йдеться про явне святотатство!

про спільного «бога» з поганами, про потребу приймати ісламістів, про те, що треба мати співчуття до гомосексуалістів... Ця єдність з ересями і любов до гріха є новим антиєвангелієм, але воно веде до пекла.

Постсоборова атмосфера повністю змінила мислення. Статистики перед Собором показують, що більшість католиків приймали таїнство для хворих – Єлеопомазання. Однак сучасні статистики вже протилежні. Більшість католиків вмирають без Святих Таїнств. Який парадокс, що в цій ситуації Церква нав'язує добровільним самогубцям свято-татські Таїнства!

Єпископські конференції, які схвалюють уділення Таїнств перед евтаназією, лише доводять, що такі єпископи є єретиками, а тому все, що роблять, є недійсним – і їх «таїнства» (див. булла папи Павла IV).

Цитата Кобилінського: *«Аналогічно у випадку евтаназії: в Канаді державою була легалізована евтаназія, яка там називається асистованим самогубством... Єпископи видали документи: на Заході (Канади) – що таким людям не можуть уділяти Святи Таїнства, а на Сході – що можуть».*

Відповідь: На цьому прикладі з Канади бачимо, що сьогодні псевдопапа Франциск дає можливість в рамках Католицької Церкви на офіційне існування ересей всіх видів. Крім того, єпископським авторитетом вони вже запроваджуються у т.зв. пасторальну практику.

Псевдопапа Франциск цілує ноги транссексуалам, просуває ісламізацію в кожному парафію, в кожен монастир. У ексгортації *Amoris laetitia* він заперечив існування об'єктивних моральних норм. Ця його діяльність заохочує ліберальних єпископів, священників і всіх єретиків в Церкві дозволити собі вже будь-що. Вони можуть заперечити всі правди католицької віри і цю апостазію офіційно втілювати на практиці.

Цитата журналіста: *«Це момент, в якому йдеться про пасторацію, бо вони наголошують на тому, що не йдеться про зміну доктрини, кажуть, що евтаназія залишається злом, вбивством людини, людина не має права про це просити, ані не може цього робити. Тут розходиться доктрина з пасторацією, але необхідно проводити пасторацію і таких людей».*

Відповідь д-ра Шалати: *«Що стосується пацієнта в лікарні, який просить про евтаназію, то священник може поговорити з ним, але інша справа – уділювання Таїнств. Коли людина свідомо відрікається постулатів, проповідуваних Католицькою Церквою, тобто втрачає єдність з нею, то як може мати єдність з нею через Таїнства? ... Церква*

Відповідь: Це не *Коперніківський*, але антихристовий переворот! Такої *революції* Католицька Церква ще не зазнала, бо її б не пережила. Йдеться про духовне самогубство!

Сьогодні необхідна революція, але правдива! **Мусить настати Коперніківський переворот, але від ересей до правовірного вчення!** Без цього Христова Церква залишиться лише в невеликих групах правовірних і її пекельні ворота не подолають (Мт. 16,18). Ісус провістив: *«Виключать вас із синагог. А й година настане, коли кожен, хто вас убиватиме, буде гадати, що служить тим Богові. Чинитимуть вам те, бо ані Отця, ані Мене вони не пізнали»* (Ів. 16,2-3).

Далі Кобилінський повідомляє, що ця революція Франциска призведе до зміни розуміння в багатьох питаннях, які були незмінними впродовж 2000 років. Отож **відбудеться зміна догм – вчення.** Результатом цієї революції буде антихристова зміна мислення і **похорон офіційної Католицької Церкви.**

Йдеться про план масового процесу в Церкві, який усуне правовірне вчення, яке єдине веде до спасіння. Ця церква антихриста поведе своїх «віруючих» широкою дорогою до загибелі. Ісус сказав: *«Змініть мислення і віруйте в Євангеліє»* (Мр. 1,15). Єретичні революціонери всупереч цьому кажуть: Змініть мислення і віруйте в ересі!

Цитата: *«І такого рішення хоче більшість католицьких представників, а папа Франциск лише виражає волю більшості».*

Відповідь: Цього хочуть єретичні церковні представники, але в жодному разі цього не бажає більшість щирих католиків, які хочуть бути спасеними. Псевдопапа Франциск виражає не волю більшості католиків, а лише волю більшості єретичних церковних лідерів – а це велика різниця! Нагадуємо, що на цих єретичних представниках Церкви вже лежить Боже прокляттям згідно Гал. 1,8-9: *«Коли б чи ми самі, чи ангел з неба проповідували вам інше євангеліє, ніж те, яке ми вам проповідували, нехай буде проклятий (анатема)! Як ми казали перше, так і нині повторюю: Коли хтось вам проповідує інше євангеліє, ніж те, що ви прийняли, нехай буде анатема!».* Згідно цього Божого слова і згідно догматичної булли папи Павла IV ця більшість єретичних церковних представників перебуває під Божим прокляттям і треба знати, що Божий люд не сміє слухати цих єретиків. За них треба молитися і атакувати їх вимогою відректися ересей, щоб вони були врятовані від вічного прокляття.

Той факт, що більшість католицьких церковних представників, на яких посилається Франциск, проповідують ересі, є плодом духа, який

заволодів після Другого Ватиканського собору! Папа Бенедикт XVI признав, що після Собору існував неписаний закон приймати на єпископів і на ключові пости в Церкві передусім лібералів, тобто потенційних або явних єретиків. Тепер Франциску легко посилатися на цю єретичну більшість.

Але йти з цією єретичною більшістю до пекла – це не рішення. Це безумство!

Слово для Польщі

2 частина: Шокуюча позиція: Сповідь перед евтаназією?!

У телепередачі польський священник Кобилінський в рамках розмови про т.зв. децентралізацію Церкви говорить також про питання евтаназії, поєднаної зі Сповіддю і Святим Причастям.

Цитата з телепередачі: *«В Канаді католицькі єпископи видали два документи – частина виступила за те, що можливо уділяти Святі Таїнства (Тайну Сповіді та Євхаристії) тим людям, які готуються до евтаназії. Частина єпископів висловила, що людям, які готуються до евтаназії, Святі Таїнства уділяти не можна і їм навіть не можна відправляти церковний похорон».*

Відповідь: Як взагалі могло дійти до того, що в такому питанні, як евтаназія, частина єпископів евтаназію – самогубство – може схвалити тим, що дозволяє священникам уділяти самогубцям перед свідомим вчиненням самогубства Святі Таїнства? Згода єпископів є ознакою того, що суть Таїнств вони повністю ігнорують. Це не тільки пасторальне питання, це питання догматичне.

Єретичні єпископи, які дозволяють, а таким чином і пропагують уділювання Святих Таїнств перед асистованим самогубством (евтаназією), мабуть не знають 5 основних умов Святої Сповіді, які знають вже діти з Катехизму: 1) іспит совісті, 2) жаль за гріхи, 3) постанова поправи, 4) визнання гріхів, 5) покута. Хто вирішить вчинити гріх самогубства, той не виконує ні умови розбудження жалю, ні справжньої постанови поправи, ані правдивого визнання гріхів, бо не вважає самогубство гріхом. Це стосується і єпископа чи священника, який дає такій людині розрешення і Святе Причастя. Йдеться про святотатське уділювання і приймання Святих Таїнств! Цим єретичні священники дають схвалення на дорогу до погибелі тим людям, які вирішили вчинити самогубство, і зловживають для цього Святими Таїнствами. Це до неба волаючий злочин! Крім того, вони вбивають в людині і

останню краплю совісті, яка в ній, можливо, ще могла б пробудитися. Своєю єретичною позицією будуть винні в тому, що згодом й інші люди без найменших докорів сумління підуть тією ж дорогою самогубства до погибелі. **Такі єпископи і священники зовсім не рахуються з Божим судом і з вічною погібеллю.** Своїм фальшивим гуманізмом вони масово тягнуть людей до пекла.

Ставлення єретичних єпископів і священників до Таїнств, у зв'язку з евтаназією, є позицією абсолютної невіри! Багато людей вмирають раптово, не готові до смерті. Терпіння, які Бог допускає перед смертю, з огляду вічності і з погляду Церкви є для душі великим благословенням, бо це час для покаяння. Тоді і терпіння в єдності з Христом має не тільки очисний характер, але ця жертва є і формою місії та любові, передусім для найближчих членів родини.

Суттю пасторації цих невиліковно хворих мало б бути наголошування на Божій любові, що проявилась у Христовому відкупительному стражданні на хресті. Священник мав би пояснити найосновніші правди, які актуально стосуються особливо важко хворого: про сенс людського життя, про терпіння, смерть, Божий суд, вічне засудження в пеклі або вічне життя у небі.

Перед асистованим самогубством – евтаназією – єпископ чи священник, який зловживає Святою Сповіддю та Святим Причастям, асистує дияволу, щоб таким чином запровадити обманену душу до пекла!

Ще кілька десятиліть тому в католицькому селі навіть малі діти з великою серйозністю переживали, коли хтось був важко хворий чи помирав. Боялися, щоб священник не прийшов запізно і ще встиг вчасно підготувати помираючого до переходу у щасливу вічність. Але коли священник не встиг прийти або коли вмираючий відмовився його прийняти, це вже діти разом зі своїми батьками переживали як великий біль, усвідомлюючи, що така особа йде до вічної погибелі. Навіть прості віруючі були навчені, що в неочікуваній ситуації, наприклад при аварії або важкій робочій травмі, коли вже немає часу покликати священника, вони самі мають намагатися розбудити у вмираючого доконалий жаль, повторюючи біля нього, або прямо йому на вухо, слова: «Ісусе, я Тебе люблю, за гріхи жалую». Свідомість потреби врятувати душу була великою мотивацією любові до ближнього.

Через вплив лібералізму сьогодні в католицьких храмах вже майже не говориться про вічність, про гріх і про Христову відкупительну смерть на хресті, ані про останні речі людини. Чуємо лише мантрування